

філософи так і вчені вважають, що закон повинен мати найвищу силу і повинен правити державою та її органами влади.

Отже, проаналізувавши роботи та праці філософів та правників різних часів, можна зробити висновок, що про принцип правової держави замислювались ще у давні часи, коли таке поняття як державотворення ще тільки починало свій розвиток. Не тільки необхідність дотримання загальноприйнятих суспільством вимог, але й їх реалізація шляхом документального закріплення та підтримки апаратом державної влади, такі вимоги для встановлення правового режиму виносять правознавці, роботи яких було проаналізовано. Адже відсутність гарантій зі сторони держави у забезпеченні наданих нею громадянами прав, повністю виключає можливість існування сучасного та прогресивного суспільства.

1. Стаднік І.В., Краковська А.Є. Верховенство права як ідеологічна парадигма цивілізованої держави. *Право і суспільство*. 2020. № 6. Ч. 1. С. 17–22

2. Біляк М.В., Належна правова процедура як основа відновлення легітимності інститутів влади, *Альманах права*. 2012. № 3. С. 106.

3. Аристотель, *Політика*. Книга 3

4. Цицерон Марк Тулій. *Діалоги: про державу; про закони*. Книга 1.

5. Dicey, Albert Venn. *Introduction to the study of the law of the constitution*. Reprint. Originally published: 8th ed. London: Macmillan, 1915. С. 20.

Богдана БОГОМАЗ

студентка ННІ права
та інноваційної освіти

Науковий керівник:

Олена ОРЛОВА

доцент кафедри загальноправових
дисциплін Дніпропетровського
державного університету внутрішніх
справ (м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук, доцент

ПРАВОВИЙ ІДЕАЛІЗМ

Одним із різновидів свідомості, що дозволяє створювати суб'єктивний образ чинного або бажаного права, суб'єктивна основа права, умова його подальшого існування та перспектива розвитку є правосвідомість.

Правовий ідеалізм, також іноді називають правовий романтизм, фетишизм – один з проявів деформації правосвідомості людини, що характеризується таким станом правосвідомості громадян, при якому відбувається переоцінка реальних можливостей форм права впливати на

суспільні відносини і процеси [1]. Очікування від права результатів, які воно об'єктивно не здатне забезпечити, закономірно призводить з часом до розчарування в ньому і далі до нігілістичних поглядів і оцінок права. Тобто можна сказати, що правовий ідеалізм є перебільшенням реальних регулятивних можливостей правової форми, безоглядна, ніби сліпа віра в силу правових норм, яка згодом переростає в негативне ставлення до права, закону і правовими формами організації суспільних відносин. Негативне ставлення до права, закону і правовими формами організації суспільних відносин, інакше кажучи, – правовий нігілізм, також є сильною деформацією правосвідомості людини. Такий феномен часто зустрічається зокрема у посадових осіб державного апарату, явно виражається у перебільшенні значення певних правових формулювань, приписуванні їм здатності радикально змінювати ситуацію в країні без урахування готовності суспільства до цього [2].

Частіше за все, саме така форма деформації правосвідомості характерна для початкових етапів багатьох реформ, запроваджених людьми.

Однією із головних проблем та навіть можна сміливо назвати небезпекою деформації правосвідомості людини у вигляді правового ідеалізму є прямо пропорційна ступеню ідеалізації можливостей права: чим більше по розмірам розрив між очікуваними результатами від реформи і її фактичними результатами, тим більшою мірою можливий рецидив правового нігілізму згодом [3].

Для формування та створення правильної, гідної правової свідомості та культури особистості потрібне належне правове виховання. Правовим вихованням називають цілеспрямоване, послідовне і систематичне діяння держави, громадських об'єднань і організацій по формуванню системи правових знань, вмінь і навичок у правовій сфері, правового мислення, правових почуттів – поваги до права, законності, до тих соціальних цінностей, що охороняються правом і законом, по підвищенню правосвідомості і правової культури загалом, що забезпечує ефективне дотримання, виконання і використання юридичних норм. Отже, проаналізувавши все вищесказане, можна зробити висновок про необхідність підвищення правової культури людей.

1. Требін М.П. Правосвідомість громадян України: стан та види деформації.

ВІСНИК НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право. Випуск 4 (20) 2013. С. 62–64.

2. Козюбра М.І. Конституційний ідеалізм та конституційний нігілізм як прояви дефіциту правової культури. *Наукові записки*. 2006. Ст. 45–46; 12–16.

3. Бурдоносова М. А. Правовий нігілізм: сутність та основні риси. *Часопис Київського університету права*. 2008. №4. С. 53–58.